

Sygn. akt VU 859/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Kamila Klimczak

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014 r. w Kaliszu

odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 17 czerwca 2014 r. Nr (...)

w sprawie W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił wnioskodawcy W. B. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż zdaniem organu rentowego wnioskodawca nie udowodnił wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca W. B., wnosząc o zaliczenie do okresu składkowego okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od dnia 29 czerwca 1970 roku do dnia 31 sierpnia 1970 roku, od dnia 28 czerwca 1971 roku do dnia 31 sierpnia 1971 roku, od dnia 26 czerwca 1972 roku do dnia 31 sierpnia 1972 roku, od dnia 25 czerwca 1973 roku do dnia 31 sierpnia 1973 roku i od dnia 4 czerwca 1974 roku do dnia 1 lipca 1974 roku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawca W. B. urodził się (...). Organ rentowy przyjął, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił łącznie 24 lata, 4 miesiące i 26 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 22 lata, 5 miesięcy i 8 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

(okoliczności niesporne)

W latach 1969-1974 wnioskodawca W. B. zamieszkiwał razem z ojcem W. B., urodzonym w (...) roku, matką R. B., urodzoną w (...) roku, oraz bratem D. B., w miejscowości (...), gmina S. (dowód – zaświadczenie Urzędu Gminy i Miasta S. – akta emerytalne wnioskodawcy). W latach 1969-1974 ojciec wnioskodawcy W. B. władał gruntem o powierzchni

1,32 ha, położonym w obrębie miejscowości Ł., gmina S. (dowód – zaświadczenie Starosty Powiatowego w K. – akta emerytalne wnioskodawcy).

Od dnia 1 września 1969 roku do dnia 3 czerwca 1974 roku wnioskodawca uczęszczał do Technikum (...) w K. (dowód – oświadczenie wnioskodawcy, świadectwo dojrzałości technikum zawodowego – akta emerytalne wnioskodawcy). Od dnia 11 lipca 1974 roku wnioskodawca podjął pracę w Spółce (...) w K. (dowód – świadectwo pracy).

Ojciec wnioskodawcy W. B. w latach 1969-1974 pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodu ciężarowego w Gminnej Spółdzielni (...) w Z., a matka R. B. pracowała jako szwaczka w Spółdzielni (...) w S. (dowód – oświadczenie wnioskodawcy z dnia 5 maja 2014 roku).

Do technikum włókienniczego w K. wnioskodawca dojeżdżał z miejscowości Ł. autobusem. Od miejscowości Ł. do K. jest około 25 kilometrów. Dojazd do szkoły autobusem zajmował wnioskodawcy około 30 minut, tak samo jak powrót ze szkoły do domu. Zajęcia szkolne w technikum rozpoczynały się zaś o godzinie 8:00, a kończyły około godziny 14:00, oprócz sobót, kiedy to zajęcia trwały do godziny 12:00. Do domu z zajęć szkolnych wracał około godziny 15:00 (dowód – zeznania wnioskodawcy z dnia 30 września 2014 roku [00:05:05][00:07:30]).

W gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawcy na powierzchni około 60 arów siano zboże, na około 20 arach sadzono ziemniaki, na 15 arach uprawiano buraki pastewne, na około 10 arach była łąka. Oprócz tego na potrzeby gospodarstwa koszone trawę na rowach przydrożnych. W gospodarstwie tym były hodowane 2 krowy, około 5 sztuk trzody chlewnej oraz drób. Orką ziemi uprawnej oraz siewem zboża, jak i koszeniem zboża, w gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawcy zajmował się sąsiad S. P.. Koszenie zboża w gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawcy zajmowało S. P. około godzinę do dwóch godzin, zwózka zboża trwała około 6 godzin, a młócenie zboża zajmowało około 3 godzin.

W gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawcy w latach 1969-1974 pracowali rodzice wnioskodawcy oraz doraźnie pomagał im w prowadzeniu tego gospodarstwa wnioskodawca, pracując przy obrządki inwentarza, dojeniu krów, przygotowywaniu pokarmu dla 2 krów oraz trzody chlewnej i drobiu, oraz pracach polowych, związanych ze żniwami oraz wykopkami (dowód – częściowe zeznania wnioskodawcy z dnia 30 września 2014 roku [00:09:14][00:41:12], [01:27:31][01:33:59], częściowe zeznania świadka J. S. [00:42:21][01:04:16], częściowe zeznania świadka S. P. [01:04:16][01:23:11]).

Czyniąc powyższe ustalenia faktyczne Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy jak i świadków J. S. oraz S. P., iż wnioskodawca stale i w wymiarze co najmniej 4 godzin dziennie pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w latach 1970-1974, w tym w okresie wakacji szkolnych w tym okresie i to z kilku powodów.

Gospodarstwo rolne rodziców wnioskodawcy było bardzo niewielkim gospodarstwem o powierzchni 1,32 ha, gdzie na połowie powierzchni uprawiano zboże, które nie wymagało dużego czasowego nakładu pracy, tym bardziej, iż orką, siewem zboża oraz koszeniem zboża zajmował się sąsiad rodziców wnioskodawcy. Prace polowe przy uprawie zbóż, ziemniaków, buraków czy koszeniu trawy zajmowały rodzicom wnioskodawcy, jak i wnioskodawcy, najczęściej kilkadziesiąt godzin rocznie i nie miały, przy tak niewielkim obszarze gospodarstwa, charakteru stałego, codziennego, a wymagały jedynie okazjonalnego nakładu pracy całej rodziny wnioskodawcy. Natomiast niewielka ilość inwentarza żywego przy tak niewielkim gospodarstwie nie wymagało, aby wnioskodawca również w okresie wakacji letnich pracował codziennie, co najmniej 4 godziny dziennie, gdy w gospodarstwie tym pracowali ojciec i matka wnioskodawcy. Ponadto praca wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców nie miała istotnego znaczenia dla funkcjonowania tego gospodarstwa, gdyż ciężar prowadzenia tego gospodarstwa spoczywał na rodzicach wnioskodawcy.

Rodzice wnioskodawcy to niewielkie gospodarstwo posiadali od 1960 roku, a od 1965 roku wybudowali stodołę wraz z oborą, a więc prowadzili to gospodarstwo daleko przed ukończeniem przez wnioskodawcę 16 roku życia i gospodarstwo to prawidłowo funkcjonowało. Gospodarstwo to również funkcjonowało dzięki pracy rodziców

wnioskodawcy, kiedy to podjął on pracę zawodową, i funkcjonowało do 1989 roku, kiedy to gospodarstwo to przejął brat wnioskodawcy.

Tak więc praca wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym miała charakter doraźnej pomocy w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dzieci jako członków rodziny rolników.

Sąd nie dał również wiary aby wnioskodawca stale i w wymiarze 4 godzin dziennie pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od dnia 23 czerwca 1970 roku do dnia 10 lipca 1974 roku, w okresie kiedy trwały zajęcia szkolne w technikum włókienniczym.

Podzielając wcześniejszą argumentację należy podnieść, iż w okresie od dnia 1 września 1970 roku do dnia 3 czerwca 1974 roku wnioskodawca uczęszczał do technikum włókienniczego w K.. Codzienny dojazd do szkoły, uczestniczenie w zajęciach w szkole, konieczność przygotowania się do zajęć szkolnych, matury oraz napisania pracy dyplomowej, wymagało systematycznego poświęcenia czasu także po powrocie ze szkoły, a także czas na codzienną toaletę, spożywanie posiłków, uniemożliwiało wnioskodawcy codzienną stałą pracę w gospodarstwie rolnym w wymiarze 4 godzin. Wnioskodawca mógł w tym okresie sporadycznie pomagać rodzicom przy pilnych pracach związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego.

Uczniowie dziennych szkół średnich nie wykonują stałej pracy w gospodarstwie rolnym, gdyż ich stałym zajęciem jest nauka w szkole średniej. Tacy uczniowie mogą jedynie świadczyć pomoc przy pracach rolniczych w czasie wolnym od zajęć szkolnych lub uczestniczyć jedynie doraźnie, okazjonalnie przy pracach związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, w okresie czynnej nauki w takiej szkole w ciągu tygodnia. Taki pogląd przyjął Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 7 lutego 2013 roku (AUa 1059/12, Lex nr 1280362), a Sąd Okręgowy taki pogląd w całości podziela. Podobny pogląd wyraził również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 24 stycznia 1996 roku (III AUa 833/95, OSA 1998/4/15), gdzie podkreślono, iż nauka w szkole średniej, w innej miejscowości od miejsca zamieszkania, odbywana w systemie dziennym, uniemożliwiała podjęcie stałej pracy w gospodarstwie rolnym, w rozmiarze pozwalającym na zaliczenie tejże pracy do okresu zatrudnienia. Również Sąd Najwyższy, w wyroku z dnia 3 lipca 2001 roku (II UKN 466/00, OSNP 2003/7/186) i w wyroku z dnia 4 listopada 2003 roku (II UK 153/03, Lex nr 985585) i postanowieniem z dnia 10 grudnia 2010 roku (II UK 259/10) podniósł, iż warunkiem uznania okresu pracy w gospodarstwie rolnym za okres składkowy jest stałe wykonywanie pracy w tym gospodarstwie, a nauka w szkole ponadpodstawowej, poza miejscem zamieszkania, wyklucza stałe wykonywanie pracy. Takiej osoby nie wykonują stałej pracy w gospodarstwie, gdyż ich stałym zajęciem jest nauka w szkole. Mogą one jedynie świadczyć pomoc przy pracach rolniczych w czasie wolnym od zajęć szkolnych. Również Sąd Apelacyjny w Łodzi, w wyroku z dnia 19 listopada 2009 roku (III AUa 538/09) podniósł, iż w sytuacji gdy dana osoba uczęszcza do szkoły w trybie dziennym, to głównym jej zajęciem jest nauka w szkole, przez co dyspozycyjność takiej osoby dla gospodarstwa rolnego jest ograniczona, tak więc trudno mówić o stałej pracy w gospodarstwie rolnym.

Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 10 lipca 2013 roku (III AUa 1697/12, Lex nr 1356543), stwierdzając, iż „nauka w szkole średniej, w innej miejscowości niż miejsce zamieszkania, odbywana w systemie dziennym, uniemożliwia – co do zasady – możliwość podjęcia stałej pracy w gospodarstwie rolnym, w rozmiarze pozwalającym na zaliczenie tej pracy do okresu zatrudnienia. Dyspozycyjność takiej osoby do pracy w gospodarstwie w sposób stały jest wyłączona. Nawet przyjmując, że powrót ze szkoły miał miejsce relatywnie wcześnie w ciągu dnia, to nie można zapominać, że w przypadku szkoły średniej koniecznym jest codzienne przygotowywanie się do zajęć szkolnych, co wymaga systematycznego poświęcenia czasu także po powrocie ze szkoły. W tych warunkach realna możliwość pogodzenia pracy w gospodarstwie z nauką, jest co do zasady wyłączona. Doświadczenie życiowe wskazuje, że uczniowie szkół położonych w innej miejscowości niż gospodarstwo rolne, z czym związany jest czas na dojazd do szkoły i powrót do domu, nie wykonują stałej pracy w gospodarstwie, gdyż stałym ich zajęciem jest nauka w szkole średniej. Mogą jedynie świadczyć pomoc przy pracach rolniczych w czasie wolnym od zajęć szkolnych lub uczestniczyć w pracach nie mających charakteru pracy stałej, jedynie ewentualnym udziałem (pomocą) w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, po powrocie ze szkoły lub w okresie świąt i krótkich przerw w nauce”.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 roku poz. 1440 j. t. ze zmianami) ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. 1 stycznia 1999 roku, osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn;

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożeniu wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z cytowanym wyżej art. 27 ust. 1, cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach, wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi dla mężczyzn 25 lat. Natomiast, zgodnie z art. 10 ust. 1 tejże ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się jako okresy składkowe między innymi, przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 roku, okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt. 1.

Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4 – 15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Zaś po myśli § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Utrwalony jest w judykaturze pogląd, że osoba, która ubiega się o zaliczenie okresu pracy w gospodarstwie rolnym do stażu, winna spełniać kryteria domownika z art. 6 pkt. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku, o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz. U. z 2008 roku Nr 50 poz. 291 z późn. zm.). Domownikiem zaś jest osoba bliska rolnikowi, która ukończyła 16 lat, pozostaje z rolnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym lub zamieszkuje na terenie jego gospodarstwa albo w bliskim sąsiedztwie oraz stale pracuje w tym gospodarstwie rolnym i nie jest związana z rolnikiem stosunkiem pracy. Nadto osoba taka winna wykonywać pracę w gospodarstwie rolnym w wymiarze nie niższym, niż połowa ustawowego czasu pracy pracowników, tj. minimum 4 godziny dziennie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1997 roku, II UKN 96/96, OSNP 1997/23/473; z dnia 13 listopada 1998 roku, II UKN 299/98, OSNP 1999/24/799; z dnia 18 lutego 1999 roku, II UKN 491/98, OSNP 2000/5/324).

Jak już podniesiono wyżej warunkom tym nie odpowiada pomoc w pracach rolniczych osób uczących się w szkołach. Nie wykonują one bowiem stałej pracy w gospodarstwie, gdyż stałym ich zajęciem jest nauka w szkole. Mogą jedynie świadczyć pomoc przy pracach rolniczych w czasie wolnym od zajęć szkolnych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2001 roku, II UKN 466/00, OSNP 2003/7/186). Wykonywanie tylko niektórych czynności rolniczych w gospodarstwie rolnym w okresie odbywania nauki w szkole średniej nie podlega uwzględnieniu, przy ustalaniu okresów składkowych, jako okres pracy w gospodarstwie rolnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1998 roku, II UKN 299/98).

W orzecznictwie sądowym podnosi się również, iż doraźna pomoc w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dzieci, jako członków rodziny rolnika, nie stanowi stałej pracy w gospodarstwie rolnym, zaliczanej do stażu emerytalnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 roku, II UKN 535/99, OSNP 2001/21/650; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 listopada 2013 roku, III UAa 238/13, Lex nr 1409151).

W kolejnym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014 roku (I UK 340/13, Lex nr 1477426) podniesiono, iż „w stażu emerytalnym uwzględnia się – jako okresy składkowe – nie okresy jakiegokolwiek pracy w gospodarstwie rolnym, lecz tylko stałą pracę o istotnym znaczeniu dla prowadzonej działalności rolniczej. Doraźna pomoc w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dzieci, jako członków rodziny rolnika, nie stanowi stałej pracy w gospodarstwie rolnym, zaliczanej do stażu ubezpieczeniowego”. Podobny pogląd zawarty jest również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2008 roku (II UK 61/08, Lex nr 741080), gdzie podniesiono, iż jedynie wykonywanie stałej pracy w gospodarstwie rolnym, w którym osoba zainteresowana zamieszkuje lub ma możliwość codziennego wykonywania prac związanych z działalnością rolniczą, w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, pozwala na przyjęcie ziszczenia się przesłanek z przepisu art. 10 ust. 1 pkt. 3 ustawy z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się również, iż przepis art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku, cytowanej ustawy o emeryturach i rentach, dopuszcza wyjątkowo możliwość traktowania okresów pracy w gospodarstwie rolnym tak jak okresów składkowych w ramach ubezpieczenia pracowniczego, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia okresów składkowych i nieskładkowych. Natomiast niedopuszczalna jest rozszerzająca interpretacja dyspozycji cytowanego wyżej art. 10 ust. 1, zmierzająca do zaliczenia w każdym wypadku okresów pracy w gospodarstwie rolnym, zamiast wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych, w ramach ubezpieczenia innego niż ubezpieczenie rolnicze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 roku, II UK 59/04, OSNP 2005/13/195; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2013 roku, II UK 108/13, Lex Nr 1451523; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2006 roku, I UK 166/05, Lex nr 375655)).

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005 roku (I UK 137/03, Lex nr 602671) podniesiono, iż jeżeli, z określonego materiału dowodowego, Sąd wyprowadził wniosku logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianych w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dowodowego dałoby się wysnuć, również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest

powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez Sąd. Nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych.

Podobny pogląd zawarł Sąd Apelacyjny w Wrocławiu w wyroku z dnia 14 listopada 2011 roku (I ACa 1130/12, Lex nr 1254557), podnosząc, iż w sytuacji, gdy z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jego ocenia nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, wnioskodawca, w całym spornym okresie od dnia 23 czerwca 1970 roku do dnia 10 lipca 1974 roku, w tym również w okresie wakacji szkolnych, mógł co najwyżej okazjonalnie, doraźnie pomagać rodzicom w prowadzeniu niewielkiego gospodarstwa rolnego, a więc jego praca w tym gospodarstwie rolnym nie miała charakteru stałego, a jedynie wykonywanie stałej pracy w gospodarstwie rolnym, w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, pozwala na ziszczenie się przesłanek przepisu art. 10 ust. 1 pkt. 3 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Tak więc w świetle cytowanego wyżej art. 10 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresu pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców, nie można uznać za okres składkowy.

Tak więc, skoro wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku, nie udowodnił wymaganego 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, to nie spełnia on jednej z podstawowych przesłanek do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym i dlatego zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 17 czerwca 2014 roku należy uznać za prawidłową, a odwołanie wnioskodawcy W. B., jako niezasadne, podlegało oddaleniu, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., co znalazło odzwierciedlenie w wyroku.